

har målt, hvad en almindelig arbejder, den gennemsnitlige arbejder i industrien, tjener, og hvor meget der er tilbage efter skat – alle afgifter indregnet. Og det brugte jeg som eksempel på, hvor lidt der egentlig er tilbage til det, man selv kan disponere frit over, i forhold til, hvor meget politikere i forvejen har beslagnet af almindelige lønmodtageres lønindkomst.

Det er egentlig rimelig uinteressant, om DI har andre tal for 1987 eller for 1940. Det afgørende er: Hvordan er vilkårene i dag, og hvad er det for et problem, vi står over for?

I al den tid, jeg har været i Folketinget, har min opfattelse været, at beskatningen var for hård, at der var for lidt tilbage af det, man havde ved håndens arbejde, som man selv kunne disponere over.

Så derfor er der tale om: Hvad kan vi gøre fremover? Hvad kan vi gøre for at mindske politikernes magt? Altså hvordan kan vi give større frihed til borgerne, så de har mere tilbage, som de selv disponerer over, i forhold til det, vi kender i dag?

Derfor sagde jeg: Hvad kan vi egentlig gøre for at motivere flere til at tage et arbejde? For det er et problem, at alt for mange har alt for lidt ud af at tage et job. Og jeg henviste til Rockwool Fondens præmierede rapport om, at hver fjerde kvinde og hver femte mand ikke havde noget ud af at tage et job.

Det er altså de problemer, det drejer sig om. Det drejer sig ikke om en historisk beskrivelse eller om at bruge tid på at regne ud, hvad tallene ville have været for ti eller tyve år siden. Det er et problem, vi står med her og nu, og finansloven skuer fremad og ikke bagud.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg kan kun forstå hr. Thor Pedersens forsøg på et svar sådan, at han i hvert fald – det skal jeg være så flink at sige – ikke bestrider, at procenten, som disse skrækelige politikere, hr. Thor Pedersen omtaler, og som han selv er en af, ikke var anderledes i de ti års regering med V og K i spidsen. Det kunne man jo godt være så anstændig at indrømme, for oplysningen om de 38 øre var jo ikke bare sådan en tilfældig akademisk oplysning. Det blev jo fremført overordentlig kritisk, og nok er det da væsentligere, hvad der sker i fremtiden, end hvad der skete i fortiden, men det er nu ganske interessant og lærerigt.

Jeg konstaterer herefter, at situationen under ti års V- og K-styre ikke var anderledes. Jeg konstaterer videre, at den, der har de 38 øre tilovers i dag, er mindst lige så godt stillet, som han var for fem år siden. Jeg vil endda hævde – og det tror jeg hr. Thor Pedersen vil kunne bekræfte med al sin økonomiske indsigt – at den pågældende persons økonomiske evne til at anskaffe ting, tjenesteydelser osv. i dag er større, end den var for ti, fem og tre år siden. Derfor er der ikke noget belæg for at bebrejde regeringen noget i den sammenhæng. Det er altså en del af problemet, om det nuværende flertal i Folketinget har gjort tingene værre eller ej, og jeg konstaterer, at det har man ikke gjort.

Så er der dette med disse politikere, der beslæglægger. Jeg plejer at sige, at Folketinget er en ægte afspejling af befolkningen, af vælgerkorpset. Hvad skulle det ellers være? Der er jo aldrig nogen, der har sat deres eneste ene hellige kryds ved andet end en kandidat eller et parti, som man har tillid til, og som man ønsker ind. Denne nedrakning af politikerne som beslæglæggere er urimelig, for det, vi gør, gør vi med det mandat, vi får, og ud fra den vilje, befolkningen udtrykker.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Den megen snak om, hvor mange øre folk har tilbage af hver krone, de tjener, efterlader jo det resultat, at vi altså har et meget højt skattetryk i Danmark – eller skatteniveau, som det mest korrekte udtryk er. Sagen er den, at hvis man bare går tilbage til f.eks. 1965, var skattetrykket i Danmark 25 pct. Så steg det. Nogle af de bidrag, der har givet størst stigning undervejs, var, da man forhøjede momsen, altså da man gik fra oms til moms. I dag har vi en moms i Danmark på 25 pct., hvilket er overordentlig højt – også set med internationale øjne.

Under de ti år med borgerligt styre var der ét år, hvor skattetrykket faldt en lille smule. Det var i 1990. Der indgik man en finanslovaftale med Fremskridtspartiet, som bl.a. betød, at en lang række afgifter på hårde hvidevarer, parfume osv. faldt eller helt forsvandt.

Den regering, der sidder nu, og som har siddet med nogenlunde de samme ministre siden 1993, har formået på papiret at få skattetrykket til at falde en lille smule, men det, man glemmer, er, at samtidig med at det er sket, er der en lang række virksomheder og aktiviteter, som ikke længere er en del af staten. Jeg tænker på